

Ἑλλ.) Παθολ. φλεγμονή των λεμφατικών αγγείων, λεμφίτις.

ΛΥΜΦΑΤΙΚΟΣ, επίθ. διγ. Ανατ. λεμφατικός· επί αγγείων του σώματος μεταφερόντων εις το αίμα ὑγρόν το ἄχρουν, τὸ λεγόμενον λέμφος. || **Tempérament** —, κράσις φλεγματική.

ΛΥΜΦΗ, οὐσ. θ. (προφ. Linfe ik του Λατιν.) Φυσιολ. τὸ ἐν τοῖς λεμφατικοῖς αγγείοις ἐμπεριεχόμενον ἄχρουν ὑγρὸν, πηγάζον ἀπὸ τῶν διατάρων μερῶν τοῦ σώματος, λέμφος. || — **Isacymale**, ὑγρὸν θαλασσοῦ.

ΛΥΜΦΗΤΗ, οὐσ. θ. ταῦτα τῆς **Lymphangite**.

ΛΥΜΦΟΣΗ, οὐσ. θ. ἰατρ. ἡ τοῦ λέμφους εἰδικὴ κατεργασία ἐν τῇ σωματι, λέμφωση.

ΛΥΜΦΟΤΟΜΙΑ, οὐσ. θ. (ἐκ τοῦ Ἑλλ.) Ανατ. ἡ τῶν λεμφατικῶν αγγείων τομή, λεμφοτομία.

ΛΥΝΣΕ, οὐσ. ἀρ. ὀστρακοδερμον τελαματίον ἐκ τῶν κλαδοκίρων, ὁ λυγκεύς, οὐ εἶδη δύο, ὁ ῥοδοχρούς καὶ ὁ βραδωτός.

ΛΥΝΣΙΟΥΣ, οὐσ. ἀρ. λίθος παρὰ τῆς Πηνίφ, ὁ λυγκούριος.

ΛΥΝΟΔΕ, οὐσ. ἀρ. καὶ ἐπίθ. θ. ἰατρ. πυριτὸς διαλείπων λιγώδης, οὗ τὸ κύριον σύμπτωμα ἡ λύγη, κοιν. λὸγιγκας.

ΛΥΝΧ, οὐσ. ἀρ. (προφ. Linkss, λέξ. Ἑλλ.) ζῷον ἄγριον σαρκοφάγον, φημιζόμενον διὰ τὴν δευτέρου κειαν, καὶ αἰλούρω προσομίον, ἔχον μήκος 75 ἑκατοστόμετρα, τὴν βράχιν καὶ τὰ μέλη πυρρότριχον καὶ μελανόστιχον, ὀπλοκευκὸν δὲ τὸν λαίμων, τὴν γαστέρα καὶ τὸ ἔσω τῶν σκελῶν, ὁ λύγη ἢ ῥήσος, κοινοτάτος κατὰ τὴν βόρειον Εὐρώπην, καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐκλείψας δὲ ἀπὸ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας. **Petit** —, λυγκίον. || **De** —, qui a des yeux de —, λυγκίος, λυγκικός, δευδερκίς ὡς ὁ λύγη. **Avoir des yeux de** —, λυγκικὸν βλέπον καὶ μεταφ. διασκοπῶν, καταλαμβάνων τὰς διανοίας, τὰ ἀπόκρυφα τινός.

ΛΥΟΝ, Γαλλογρ. πόλις τῆς Γαλλίας ἡ Ἀυάν, κατίκως ἔχουσα πλεόν τῶν 200,000, βιομηχανίαν ἄπειρον καὶ ὡς κυριώτεραν ἐμπορίαν τὴν ἐξαγωγὴν τῶν μεταξωτῶν ὄραματῶν.

ΛΥΟΝΙΣ, οὐσ. θ. βοτάνη τῆς Ἀμερικῆς, ἡ λυονία.

ΛΥΩΝΑΙΣ, ἡ, ἐπίθ. ὁ τῆς Ἀυάν, ὁ ἐν αὐτῇ οἰκῶν λέγεται δὲ καὶ οὐσ. **Un** —, **Uno** —.

ΛΥΩΝΕΤ, οὐσ. ἀρ. ἔντομον οἶον ὁ σῆς. Ὀρ. **Teigne**

ΛΥΩΝΣΙΕ, οὐσ. θ. θάμνος τῆς Νέας Ὀλλανδίας, τὸ λυώνσιον.

ΛΥΡΕΜΑΝΙΕ, οὐσ. θ. (ἐκ τοῦ Ἑλλ.) Παθολ. συνών. τῆς **Mélanconie**.

ΛΥΡΕΡΑΝΤΗ, οὐσ. ἀρ. φυτὸν ἢ δένδρον τῆς Νέας Ὀλλανδίας, τὸ λυρανήεις.

ΛΥΡΕ, οὐσ. θ. (λέξ. Ἑλλ.) ἐν τῶν ἀραιότερων μουσικῶν ἰνστρούτων ὄργανον τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ κοινοτέρον πάντων, λύρα. **La** — **sept cordes**, λύρα ἑπτάτονος, ἑπταφθόγγος. || **Μεταφ.** ἡ ποιητικὴ ἔμπνευσις, τὰ λυρικά ποιήματα, μέλη καὶ ὠδαί τῶν λυρικῶν ποιητῶν. **La** — **de Pindare, de Béranger**, ἡ λύρα, τὰ μέλη τοῦ Πινδάρου, τοῦ Βεραγγέρου. || **Ανατ.** ὄνομα καταχρηστικὸν τοῦ θόλου τοῦ ἑγκεφάλου. || ἰχθὺς ἐκ τῶν καλλιωνμοσιδῶν. || Πτηνὸν τῆς Νέας Ὀλλανδίας ἔχον τὴν οὐρὰν ἐν σχήματι λύρας. Ὀρ. **Mergure**. || Κόγχη ἢ λεγομένη λύρα τοῦ Δαβὶδ.

ΛΥΡῆ, ἡ, ἐπίθ. βοτάν. ὁ ἐν σχήματι λύρας, λυρεϊδής· ἐπὶ φύλλα. **Feilles** —, φύλλα λυρεϊδῆ.

ΛΥΡΙΚΟΣ, ἐπίθ. διγ. ὁ τῆς λύρας, λυρικός· ἐπὶ ποιημάτων, ἔρδῶν, ὕμνων κτλ. **Poème** —, ποίημα λυρικόν. || **cultivait avec succès la poésie** — (**Barth**) ἔσκει ἐπιτυχῶς τὴν λυρικὴν ποίησιν. || Ὁ λυρικός ποιητής. **Les poésies les plus fameux sont David, Orphée, Sapho, Pindare, Horace, Béranger** etc, οἱ περιηρηότεροι λυρικοὶ ποιηταὶ εἰσὶν ὁ Δαβὶδ, ὁ Ὀρφεύς, ἡ Σαπφώ, ὁ Πίνδαρος, ὁ Ὀράτιος, ὁ Βεραγγέρος, κτλ. || —, οὐσ. ἀρ. τὸ λυρικὸν εἶδος τῆς ποίσεως.

ΛΥΡΙΟΣΕΡΦΑΝΕ, οὐσ. ἀρ. ἔρπαντὸν τῶν ἰνδῶν καὶ ἰδίως τῆς Βεγγάλης, τὸ λυρεκέφαλον.

ΛΥΡΙΟΒΙΕ, οὐσ. θ. (λέξ. Ἑλλ.) λυραδία, λυρισμός.

ΛΥΡΙΟΝ, οὐσ. ἀρ. φυτὸν, ἀρόγηλωσσον, τὸ ὑδροχαρὶς. Ὀρ. **Plantain d'eau**.

ΛΥΡΙΟΡΕ, οὐσ. ἀρ. ἔντομον ἐκ τῶν ὁμενοπτέρων, ὁ λυρὸπους τῆς Ἑτροπείας.

ΛΥΣΑΝΔΡΕ, οὐσ. ἀρ. χρυσαλὶς τῶν ἰνδῶν.

ΛΥΣΑΡΔΕ, οὐσ. θ. συνών. τῆς **Lézard**.

ΛΥΣΙΑΝΤΗ, οὐσ. ἀρ. φυτὸν μεκροστόν ἐχον τῆς Ἀμερικῆς ἐκ τῶν δικτυληθῶν, τὸ λυσιανθον.

ΛΥΣΙΔΙΚΗ, οὐσ. θ. σκώληξ ὁ νηρίτις, οὐ εἶδη τρία.

ΛΥΣΙΜΑΧΙΕ, οὐσ. θ. καὶ

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ, οὐσ. θ. φυτὸν τῆς Εὐρώπης, τὸ λυσιμάχον, οὐ εἶδη εἰκοσίν, ἐν εἰς καὶ τὰ ὀνομαζόμενα **Cornelle, Chasse-boesse, Mon-pain-de, κτλ.** || — **bleue**, Ὀρ. **Scutellaire galicicolle**. || — **jaune corne**, Ὀρ. **Onagre**. || — **rouge**, λυσιμάχον τὸ κοινόν.

ΛΥΣΙΝΕΜΕ, οὐσ. ἀρ. φυτὸν τὸ λυσινεμον.

ΛΥΣΙΟΔΕ, οὐσ. ἀρ. (λέξ. Ἑλλ.) θεατρικὸί τινες παντόμιμοι, παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἑλλ. φάλλοντες τὰ κατὰ τὸν ποιητὴν Λύσιον ἄστυμα ἄσματα, λυσοδοί, μαγυδοί.

ΛΥΣΙΟΜΙΑ, οὐσ. θ. (ἐκ τοῦ Ἑλλ.) φυτὸν δικτυληθῶν ἐκ τῶν κωδωνοειδῶν ἄραιων, τὸ λυσιομα, ἄλλως τὸ **Lysipomia**, οὐσ. ἀρ.

ΛΥΣΙΣ, οὐσ. θ. (λέξ. Ἑλλ.) ἰατρ. λύσις, κρίσις νόσου.

ΛΥΣΙΣΠΟΡΙΕ, οὐσ. θ. βοτάν. διαίφαισις τῶν σποριατικῶν φυτῶν.

ΛΥΣΣΕΣ, οὐσ. θ. κτλ. Παθολ. φύματα, τὰ γινόμενα ὑπὸ τῆς γλώσσης λυσοδόχτου τινός.

ΛΥΣΜΑΤΑ, οὐσ. θ. γένος ὀστρακοδέρμων.

ΛΥΣΣΟΔΕΚΤΕ, ἐπίθ. διγ. (λέξ. Ἑλλ.) ὁ δηγθεὶς ὑπὸ κυνὸς λυσοσώτης, λυσοδόκτος.

ΛΥΣΤΡΕ, οὐσ. θ. ἔντομον τετιγοειδὲς ἐκ τῶν ἡμιπτέρων τὸ λίστρον.

ΛΥΤΗΡΑΙΡΕΣ, οὐσ. θ. πλ. φυτὰ καλυκηνμοσιδῆ, τὰ λυτρώδη.

ΛΥΤΗΡΟΔΕ, οὐσ. θ. λίθος τις ὑπερύβρος. Ὀρ. **Eliolithe**.

ΛΥΤΗΡΩΝ, οὐσ. ἀρ. Ὀρ. **Salicaire**.

ΛΥΤΤΕ, οὐσ. θ. ἔντομον. Ὀρ. **Cantharide**.

ΛΥΖΑΝ, οὐσ. ἀρ. ἰχθὺς ἐκ τῶν κεντρονῶτων, ἡ λυζάνη.

ΛΥΖΑΡΔΕ, οὐσ. θ. (κατὰ παραφορὰν τοῦ **Lézard**) σέβρα ἢ τῶν τοιχῶν γράφεται δὲ καὶ **Lysarde** ἢ **Lizardo**.

